

EL MICALET GALÀCTIC

Maleït Napoleó!

Jesús Cortés

Dibuixos de Francesc Santana

1

Una idea flipant

Atenció, pregunta: què pots fer quan una fulleta de llorer et pot fer ric de la nit al matí?

- a) Pensar a gaudir d'unes vacances eternes al Carib.
- b) Caure de cul amb els braços en creu i els ulls en blanc.
- c) Fer una llista d'ONG per allò de la solidaritat.
- d) Acabar dins d'una camisa de força i bufant mata-sogres.

(Encercleu la resposta que trobeu escaient.)

D'ara endavant ja no cal que encercleu res.

Primer de tot, deixeu que em presente. Em diuen Max i els que em coneixen ja saben que soc tot un

mestre a l'hora de clavar-me en embolics. L'últim va estar a punt de costar-me la vida per culpa d'una maleïda mòmia egípcia.¹ Bé, va ser per culpa de la mòmia i del meu iaio Esteve, que és egiptòleg jubilat, és a dir, un jubilat que sap un cabàs de les antiguitats de l'antic Egipte. Done per fet que si el meu iaio no haguera sigut egiptòleg, difícilment hauria acabat, jo, fent amistat amb mòmies polsegoses com les que s'exhibeixen als museus.

Com us he dit, el meu iaio es diu Esteve, Esteve Plomauzell, i està jubilat. Però ell no es considera ni vell ni jubilat, i per això no para mai en torreta. Sempre està investigant troballes o fent viatges a excavacions remotes amb l'esperança de fer algun descobriment que pugui enriquir els coneixements històrics de la humanitat. Potser és per això, perquè a pesar de tot es considera un egiptòleg en actiu, pel que no vol que li diguem ni iaio, ni pare, ni res de semblant, sinó *professor*, *professor Esteve*, si de cas. A la família diuen que és un maniàtic, que li falta un bull. Jo no ho crec. Amb l'edat que té, el cap del professor deu haver bullit de sobra.

Una cosa cal que deixi ben clara. En el cas present, jo no vaig ser responsable de res. Les meues habilitats a l'hora de clavar-me en embolics no van

1. *Lull de la mòmia*. Edicions Bromera. Col·lecció «El Micalet Galàctic».

tenir res a veure. Va ser el professor qui ens hi clavà, vull dir, a mi, i de rebot a Diana i a Manel. Diana i Manel són els millors amics que tinc. Com sol passar, ens vam conèixer a l'escoleta, vam fer lliga des del principi, i la resta ja us la podeu imaginar.

Ara potser us preguntareu en quin embolic ens clavà el professor. Jo us ho diré: el professor ficà el nas en un assumpte que per a ell resultava intolerable: el robatori d'un objecte històric en un museu. I en l'assumpte hi havia implicats uns brètols sense escrúpols, i també uns lladregots de pa i raïm, dels que només esperen una telefonada per a dur a terme qualsevol encàrrec, des de comprar iogurts al supermercat fins a segrestar el més pintat. És clar que l'admirat professor no podia imaginar res de tot açò el dia que li va passar pel cap la idea d'enfortir la nostra relació fent-me participar de la seua passió, la història. (Crec que la nostra aventura a Egipte li va deixar clar que jo no era tan moll com els meus pares, i potser això el feu somiar que algun dia podria seguir els seus passos).

La veritat és que el professor i jo no ens veiem molt al llarg de l'any. Però no perquè no vulga saber res de mi, sinó perquè sempre va amunt i avall per dur a terme les seues investigacions encara que siga a l'altre costat del món. És un enamorat de la història i sempre em conta coses per a despertar-hi el meu interès. La iaia, la seua dona, va faltar uns anys abans. Segons em

confessà el professor en certa ocasió, la història i jo érem l'únic que verdaderament li importava. El mal, confessà també, era que per a ell la història era com un bàlsam per a l'ànima, i jo, en canvi, tenia el dubtós honor de traure'l de polleguera cada dos per tres per la meua imprevisible forma de ser. Tanmateix, el professor no perdia l'esperança de fer de mi un home de profit, per molt que el fera enfadar.

Potser degué ser per això que un dia, després de tornar d'un dels seus viatges, em va confessar que se li havia passat una gran idea pel cap i me la volia proposar.

—Podríem fer excursions de cap de setmana, tu i jo —em va dir.

—Excursions, on? —vaig preguntar un poc mosca.

—Amsterdam, Roma, Londres, París... Una excursió de tant en tant no ens vindrà malament. T'ensenyaré els millors museus. Sempre en un vol directe de baix cost, és clar. I el viatge el pagaré jo. Els pares no tindran res a dir per això. No t'agradaria?

La veritat, la proposta no sonava malament. Al professor li devia fer il·lusió per tot això que us he contat abans. Li ho podia veure als ulls. Em va dir que si no em duia ell, no em duria mai ningú. Es referia als pares. Perquè els pares no són d'anar a museus. I els de Diana i Manel, tampoc. Tots són molt amics i de vegades fan algun viatge junts, però sempre on hi ha platges i palmeretes. Si demanara

als pares que em portaren a un museu els eixirien grans per tot el cos. I si els diguera que el museu es trobava en un altre país, segurament em vendrien en un mercat al Marroc. I els pares de Diana i Manel quasi que farien igual. Ens vendrien als tres, i en oferta. Un 3 x 2.

Sí, ja m'imagino què penseu, que no és normal que un iaïet agafe el net i se l'emporte de viatge de cap de setmana. Per regla general els iaïos porten els nets al parc perquè juguen als gronxadors. Però podeu estar segurs que si el meu em volguera traure de casa per a fer-me això, abans em llançaria per una finestra per a acabar en un hospital amb una cama en alt. Millor atès per infermers, que no assetjat per criatures salvatges.

—Doncs, sí, sí que m'agradaria —vaig dir. Ben mirat, la idea era flipant.

Aleshores vaig ser jo qui va tenir una altra idea tan flipant com la del professor.

—I si... i si vingueren també Diana i Manel?

No m'ho negareu. La proposta del professor era abellidora, però amanida amb els meus amics de l'ànima em resultava molt més engrescadora. Al cap i a la fi, ja havíem viatjat tots junts a Egipte per allò de la mòmia.

—Diana i Manel? —digué el professor—. Diana i el poregós?

—Sí, Diana i el poregós.

Alguns ja ho sabeu. Però, per a qui no ho sàpia, ho explicaré: Manel pateix una estranya variació d'una malaltia anomenada *necrofòbia*. La necrofòbia es caracteritza per la por exagerada als morts. Però la necrofòbia de Manel va més enllà i el trastorn inclou tot allò que fa pudor de cementeris, difunts o cotxes fúnebres. És a dir, tot el que té a veure amb la mort. Fins i tot el mot l'ompli de picors. Només li has d'oferir un entrepà de mortadella perquè es torne groc com el safrà.

—Sí, Manel, el poregós —vaig dir. Poregós o no, Manel era el meu amic. No el pensava deixar fora de joc perquè fora raret. I podeu estar segurs que Diana, que se l'estima com un germà, tampoc ho faria.

El mal geni del professor començà a escalfar motors. Se li van arrufar les celles. Va moure el nas tot malcarat, i finalment, com ja m'imaginava, va esclafir en una de les seues rampellades estrambòtiques.

—Per tots els invents de corda de Leonardo! —exclamà.

Quan el professor s'enfada engega uns disbarats sorprenents. Els anomena *antídots*, antídots contra el mal geni. Diu que l'ajuden a recobrar el trellat sense haver de dir paraulotes malsonants. Fins i tot té un quadern amb més de cinc-cents antídots anotats amb els quals combatre les pèrdues de control.

—Però jo pretenia viatjar amb tu —digué—. Tu i jo, Max. Volia ensenyar-te museus, explicar-te coses.

—I me les podries explicar igual. Però si vingueren Diana i Manel... M'agradaria que vingueren. Així també podrien aprendre...

—Per tots els cangurs australians que mengen bledes! I si no els deixaren els seus pares?

Els pares de Diana i Manel són com de la família. Si em deixaven a mi, també els deixarien, a ells. Els nostres pares sempre es posen d'acord en tot.

—I si els seus pares no es volen gastar els cacaus?

Tampoc és que anàrem a fer excursions cada setmana, no?, vaig dir. A més, es tractava de fer excursions culturals. Un argument de pes. I en vols de baix cost.

—I si són els teus amics els que no volen venir?

El professor no sabia què deia. L'únic que té de bo el cap de setmana és que no vas a l'escola. Llevat d'això, tot resulta tediós i avorrit. Insuportable, si damunt tens exàmens o has de fer deures com un descosit. Anar-te'n a un altre país no té punt de comparació. Encara que siga per a acabar en un museu.

Així va ser com la idea innocent del professor començà a rodar i a créixer com una bola de neu. Els meus pares no van dir que sí, però tampoc van dir que no. (Ja us ho he dit, són molt molls.) Diana i Manel s'hi apuntaren només que els vaig contar de què anava la cosa. I els seus pares, com els meus, tampoc digueren que sí, però tampoc digueren que

no. I per no haver de sentir el professor mastegant antidots, a la fi tots van dir que sí.

Pim-pam-pum-bum! Festa, festa! Diana, Manel i jo ens vam posar tan contents que només ens faltà eixir corrent al carrer a anunciar-ho a so de bombo i platerets.

—M'enduré la càmera de fotos! —recorde que va dir Diana. Li n'havien regalada una per l'aniversari. Últimament, a Diana li ha pegat per la fotografia. Diu que, de gran, viatjarà per tot el món i publicarà fotos com les que ixen a la *National Geographic*.

En fi! Si és el que li agrada...

Primera excursió, a Londres: el Museu Britànic. El professor s'encarregava de tot. A l'hora de viatjar, en té experiència de sobra. Havíem d'eixir un divendres. A última hora, és clar. Els pares, en bloc, van dir que no podíem perdre ni un minut de classe. La condició no era negociable.

Així que unes setmanes després que el professor va encendre la metxa, arribà la setmana decisiva. Per fi podíem veure a l'horitzó el divendres en el qual anàvem a fer la nostra primera excursió. I a Londres! La terra de James Bond i de *Jack l'esbude llador*. Però el cas és que abans del dia en qüestió, sobtadament, hi va haver un canvi de plans. Encara érem a dimecres. Teníem les motxilles fetes des de feia una setmana. Diana i Manel eren amb mi, a la sala d'estar, a casa. Estàvem fent un treball d'escola,

un mosaic en cartolina per a decorar la classe. Diana seleccionava colors de fotografies de revistes. Manel tallava quadrets d'un centímetre. Jo els apegava. I a cada quadret que apegava, Diana hi feia una ullada. No es refiava gens dels meus dits. La imatge, de lluny, devia ser la d'un colom de la pau davant d'un sol ple de rajos enlluernadors. Molt tòpic, ja ho sé. Però la idea de decorar la classe no havia sigut nostra, sinó del director de l'escola, que es devia pensar que encara érem unes criatures. L'hora de manualitats havia pagat la festa. I en això estàvem quan va arribar el professor.

El professor va entrar a la saleta fent cara de jutge, com si no li agradara el que estava a punt de dir-nos. Vam témer el pitjor: que l'excursió es cancel·lava.

—Canvi de plans —digué. I deixà caure una targeta postal sobre la taula. Una postal de la Torre Eiffel de París. La torre s'hi veia tancada en un cor de pètals de rosa. La targeta era tan coenta que exigia penitència eterna per al seu dissenyador.

La targeta anava adreçada al professor. Li l'havia enviada un bon amic des de París. Es deia Marcel Feraud. Treballava al Museu del Louvre. Era vigilant de seguretat en una de les sales egípcies. Pensareu en una casualitat. Però, no. Els vigilants de seguretat de quasi tots els museus de renom del món coneixien el professor Esteve. Els del Louvre no eren cap excepció, sobretot si s'ocupaven de vigilar relíquies

de l'Antic Egipte. Marcel Feraud i el professor, com no tardaríem a comprovar, tenien una gran amistat.

–Canvi de plans? I què vol dir això? –va dir Diana.

–Que ja no hi ha excursió? –vaig dir jo.

–No –contestà el professor–. Però en lloc d'anar a Londres, anirem a París. He de saber per què el meu amic m'ha enviat açò. Deixarem Londres per a una altra ocasió.

–I per què no li telefona i li ho pregunta? –va dir Diana.

–Ja ho he fet tres o quatre vegades des que he rebut la targeta –contestà el professor–. Però no em contesta ningú.

Aleshores el professor va fer la volta a la postal. A l'espai on se sol escriure hi havia un rosari de números i lletres que no hi havia manera d'entendre. El professor ens va dir que formaven un criptograma. Davall del missatge hi havia dues lletres majúscules: MF. Corresponien a les inicials de l'amic del professor.